

Per molt grossa que la facin, els polítics ja no ens sorprenden

Arriba un moment en què la capacitat de sorpresa que ens puguin generar les actuacions dels partits polítics, comença a ser quasi inexistent. Un fet que no impedeix que l'enuig i la desafectació per la política creixi entre la ciutadania, quan es veu el mercadeig que existeix entre els diferents grups parlamentaris, a l'hora de poder obtenir els seus objectius de partit, que malauradament acostumen a diferir massa sovint dels interessos de país.

Uns (ERC) s'omplen la boca parlant d'independència i de fer avançar Catalunya per aquest camí, a la vegada que faciliten els vots imprescindibles per aprovar els pressupostos de l'Estat i mantenir el govern de Pedro Sánchez. Això sí, a canvi d'un futur compromís d'obtenir una presència minsa, d'una part del 6% que s'aplicaria a les diferents llengües (cada vegada menys) reconegudes a la Constitució, en la nova llei d'audiovisuals. Els mateixos que en el seu dia varen fer una piulada de les 155 monedes i cerquen el vot de Comú Podem perquè siguin aprovats els presentats al Parlament de Catalunya, rebent com a moneda de negociació el mateix gest per part seva amb relació als de l'ajuntament de Barcelona, però això no sembla haver sorprès a ningú.

Aquesta sortida del president Aragonès negociant directament amb Comú Podem, tot i que no li ha desagradat gens fer-ho, ja que des del primer moment va tenir la voluntat manifestada d'incorporar aquesta formació, primer al govern i ara ho ha reeixit amb els pressupostos, no es pot obviar que és conseqüència de la posició d'altres, en aquest cas la CUP, que una vegada més s'ha desentès de donar-li suport, després de demanar i obtenir-lo quasi tot, per inversemblant que fos. Com sempre la posició de la CUP, que no podem dir, una vegada més, que sigui una sorpresa, és el resultat d'una política, cada dia més clara i còmoda, d'estar-hi en contra de tot i no comprometre's a res.

Davant d'aquesta situació l'exconseller i regidor de l'ajuntament de Barcelona, Ernest Maragall, que al seu dia va plegar del PSC-PSOE, per discrepàncies amb la línia que assumia aquell partit, ara es veu en la situació d'haver d'empassar-se un gripau aprovant els pressupostos del govern Colau, tot i afirmar que no volia ni tan sols intervenir en la negociació. Atesa la seva trajectòria política, el més probable és que el seu desig fora dimitir, però no ho pot fer, perquè deixaria en evidència al president Aragonès i la seva personal negociació de canvi de cromos i l'allunyament del seu discurs d'investidura, cap sorpresa: mantenir la presidència d'ERC, és prioritari.

I uns tercers (JxCat) s'esmercen a manifestar en tot moment que tenen oportunitat, que la majoria independentista segueix ferma al Parlament amb el 52%, i intenten fer un apropament amb la CUP, sabent que no és més que retòrica i imatge, però la necessitat de poder seguir visualitzant aquesta majoria, escardada, que des del primer dia de la legislatura, s'ha mantingut amb més retòrica que fets, es fa imprescindible per poder seguir defensant la seva posició, amb la lluita intestina no declarada, però prou publicitada amb el seu soci de govern, que li contraposa (amb els fets) negociació i taula de diàleg a independència. Queixar-se i seguir al govern, era previsible.

I aquesta mirada curta dels nostres polítics, tampoc ens resulta cap sorpresa, però fa cada vegada més difícil un avenç real de Catalunya. Com pot donar ERC suport als pressupostos, amb l'esperança que aquesta vegada compleixin uns percentatges de català a la llei d'audiovisual, tot i ser quasi imperceptible, quan el TS ratifica una sentència del TSJC, establint un 25% de castellà a l'ensenyament, criteris deuen tenir els jutges, és de suposar, que no coneixen els pedagogs, carregant-se la immersió lingüística de Catalunya, rebent el suport de la ministra de Justícia Pilar Llop, quan diu: "Ara cal executar aquesta sentència perquè es ferma". Si es vol actuar com l'antiga Convergència amb la seva política de "peix a la cova", com sembla ser l'actitud d'ERC,

potser caldria aprendre a fer-ho bé i no tornar del mercat amb el sarró buit.

En aquest escenari, tampoc ens resulta cap sorpresa que Pablo Casado, després d'anar "per error" a una missa en record de Franco (algú caldria que li digués on no ha d'anar) posi el crit al cel i tregui de nou a passejar l'article 155 de la Constitució espanyola, per, segons ell, fer complir la sentència lingüística de la Tribuna Suprem, tot i que després el vicepresident de comunicació del PP Pablo Montesinos, es va veure obligat a matisar les declaracions del seu líder, fet que per la seva assiduïtat, tampoc és sorpresa, dient que no l'havien entès bé i que volia dir que el que calia fer, era aplicar la sentència.

La manca de sorpresa en les actuacions dels polítics, o la desafecció, que ara es pot percebre, no els ha de confondre i creure que a la ciutadania tot li val, que han superat tots els esdeveniments del darrer decenni i que ara s'estan llepant les ferides. Res més lluny de la realitat, la voluntat del poble es manté, tot i que són conscients que sense una direcció clara, ferma i valenta, cal estar-hi a l'aguait. La confiança del poble se l'han de tornar a guanyar els partits polítics catalans, deixant de banda les estratègies de curta visió, d'intentar treure vots als altres partits per assolir o mantenir el poder. Això pot ser sí que fora una sorpresa.